Franqueig concertat

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA

Editorials

La confusió política

El parlament fantasma, i sobrerament desacreditat, ha liquidat ja l'assumpte Nombela-Lerroux. ¡I de quina manera!

[redacted] Fall unànime, concret, absolut i terminant. A una sensibilitat fina, perceptible, això seria prou i massa per a deixar d'opinar eternament de la cosa pública. Per a un radical, no. Ho sabíem i sempre ho hem denunciat. S'hauran d'emprar, no arguments, que són sobrers, mitjans més expeditius.

I és perquè no podia ésser d'altra manera. Els fets i les proves són tan contundents, que fins per als més orbs en política no se'ls haurà escapat. Sinó, mireu, per 116 boles negres, contra 40 de blanques — 40 radicals — s'acusa i es condemna Moreno Calvo, testaferro aprofitat i aplicat d'Al. Lerroux. [redacted]

Per altra banda, la nota curiosa s'ha donat en la votació del vot particular dels monàrquics per a la restitució de Nombela i Castro als llocs dels quals injustament — la votació Moreno ho certifica — havien estat desposseïts. I els que per una banda certifiquen i aproven la denúncia Nombela, la condemnen per altra. No esperàvem un gest tan grotesc i repugnant. Consti que per una vegada a la vida hauríem votat amb els monàrquics. ¡Que ja vol dir alguna cosa!

Ah!, i ens oblidàvem de la bona fe. Que consti que ho tenim present. Això de la bona fe és molt important. I que ho diguin uns ministres cedites, encara més.

* * *

En aquests moments — escrivim això dijous al matí — no sabem com es resoldrà la crisi. De moment el «triste» ha fracassat i s'ha obert de nou el període consultiu. El vell i tortuós Melquíades ha tornat a desfilar. «Miguel el iluso», també

I altres persones encara. Fins s'ha parlat, entre molts rumors greus, de gestions empreses per Martínez Barrio, de Govern Ossorio, de Portela altra vegada...

De moment no sabem que hagin cridat altre cop Azaña ni els socialistes. En el cretinisme polític imperant no s'adiu altra actitud. Com més es demori la solució davant el caos polític regnant, més forta serà la reacció esquerrana-socialista. No cal dir que ens n'alegrem.

Sigui quina sigui la solució, l'actual Parlament està condemnat a la dissolució. En un altre país ja hi foren. La nota aclaridora de Chapaprieta és prou i massa eloqüent per a desqualificar la minoria més pintada del Parlament. I l'incident Alba-Gil-Lerroux-Martínez també posa en evidència mil complicades intrigues.

[redacted]

Sigui quina sigui la solució, la nostra posició és una i mateixa: dissolució, dissolució i dissolució.

Neomarxisme, no

Els «marxistes» de l'última fornada, i per tant més «intransigents», amb algun marxista realment documentat però orb per ambicions o bé etern viatger polític, han iniciat un esport curiós: fundar periòdics dedicats especialment a combatre la Unió Socialista i les organitzacions aliades amb ella. Ho deuen fer, suposem, amb l'esperança de trobar lectors entre les nostres rengleres (més de quatre companys reben aquests periòdics sense haver-los demanat), i com que no volem facilitar-los aquest esplai en parlarem el menys possible. Sobretot perquè tota llur polèmica es redueix a acumular inexactituds *de fet*, no de criteri, que fóra sempre discutible. I si els criteris són discutibles, «els fets són tossuts», deia Lenin.

El darrer — o almenys el més violent — esclat d'aquesta dèria esportiva, és el setmanari titulat *Front*. En aquest *Front* estret, baix de sostre, òrgan del P. U. M., hi ha tota mena d'acusacions i vituperis contra nosaltres, amb firmes al peu i tot. No s'estan de res, els ofuscats camarades del P. U. M... Hi ha en particular tota una pàgina gran i escaig dedicada al company Comorera — que ja contestarà pel seu compte, si vol — a càrrec de l'heroi de la vaga mercantil Jordi Arquer, aquell que va posar-se a plorar davant tota una assemblea dient que havia estat coaccionat al despatx del conseller Barrera i no havia sabut defensar-se, i ara llança al company Comorera acusacions de covardia amb la mateixa audàcia verbal que tingué, per exemple, aquest combatiu Arquer, quan s'atreví a posar un pròleg llarg a uns textos de Lenin, entre altres autors. (I, és clar, el pròleg llarg sortí una fotografia; no de Lenin, Bukharin o algú altre, sinó del propi Arquer. Semblava ja l'article d'ara.)

L'altre dia dèiem als nostres contradictors que es posessin d'acord entre si. Avui haurem de demanar menys encara, davant les escomeses abrandades del *Front* estret: que es posin d'acord *dintre el mateix grup*, perquè els seus lectors sàpiguen quina és llur opinió oficial. Nosaltres estem perfectament informats, i els obrers en general també; de manera que el nostre consell només aspira a afavorir-los.

En efecte: mentre Andreu Nin (pàgines 1 i 2) diu que «la U. S. C. va abandonar l'Aliança Obrera per a poder collaborar al Govern de la Generalitat», l'estrenu Jordi Arquer afirma (pàgines 3 i 4, perquè ja no en queden d'altres) a Comorera: «Es que no recordeu que la U. S. C. ha pertenescut (sic) a l'A. O. i que *no en marxà pas*, sinó que *en fou expulsada*...» És a dir: exactament el contrari.

Està bé que en el P. U. M. hi hagi discrepàncies. Ho comprenem. No cal, però, que es posin en evidència. Nosaltres, per exemple, sabem fa moltes setmanes de discrepàncies més greus que aquesta contradicció *de fet*, repetim, entre dos dirigents coneguts de la capelleta, i no en fem estat. No necessitem atiar descontents per a enfortir el nostre Partit i, per altra part, fins quan no és correspost, respectem els companys que malgrat tot poden representar una opinió obrera, per desviada que ens sembli. Al capdavall, potser els disconformes d'un cap o de l'altre, o tots plegats, també es trobaran amb nosaltres en els moments decisius. No seria el primer cop que ha ocorregut amb gent més ofuscada encara.

Finalment, els donarem un últim consell. No vam separar-nos de l'A. O.: en fórem EXPULSATS. (Queda aclarit per part nostra, ja que ells mateixos tenen dubtes.) Però que no parlin d'aquella expulsió: allò matà l'Aliança Obrera, i és l'acte que més ha d'avergonyir — sobretot quan podrem parlar clar, sense perill d'incórrer en delacions davant autoritats reaccionàries— els baladrers d'avui que aleshores hi dominaven.

La ciència es diu ciència justament perquè no reconeix fetitxes, perquè no tem alçar la mà sobre allò que esdevé vell i caduc i perquè presta una oïda atenta a la veu de l'experiència i de la pràctica. Si hagués estat d'altra manera, no hi hauria hagut ciència entre nosaltres, no hi hauria hagut per exemple astronomia i hauríem tornat al sistema antiquat de Ptolomeu; no hi hauria hagut biologia i continuaríem encara consolant-nos amb la llegenda de la creació de l'home. No hauríem tingut química i ens hauríem reduït a les prediccions dels alquimistes.

STALIN

Per la unitat socialista

El company Comorera destinava aquestes paraules als companys delegats del Consell Directiu, reunit dimarts a Lleida, i malauradament no arribaren a temps:

Penal del Puerto de Santa María, desembre del 1935.

Als companys del Consell Central de la U. S. C. - Barcelona.

Estimats companys: Assabentat per les cartes dels companys del C. E. que el proper dia 8 us reunireu per a tractar i resoldre afers de màxima importància per al nostre moviment, permeteu que us saludi cordialment i us desitgi encert en les vostres deliberacions i acords.

Vimim hores excepcionals per a estendre arreu de Catalunya el nostre moviment i enfortir-lo en tanta de manera que ens asseguri la preeminència en un esdevenidor no gaire llunyà. La vostra visió política, la vostra ferma voluntat d'unificació, ha augmentat el valor històric d'aquestes hores i el ressò de la nostra veu entre els treballadors. Cal, doncs, perseverar en el camí de la unificació dels partits de classe, i arribar a llur conclusió necessària, encara que això exigeixi de nosaltres algun sacrifici.

Considero perillosa tota situació d'interinitat, i em plauria que el Consell Central compartís aquest criteri i, en conseqüència, prengués els acords adients per tal d'arribar, com més aviat millor, a conclusions definitives amb el Partit Català Proletari, Partit Comunista de Catalunya i Federació Catalana del P. S. O. E.

Excuseu-me si, lluny de vosaltres, m'he permès de collaborar en les vostres feixugues tasques, car això no és fill de cap dubte meu envers vosaltres, sinó de la frisança del moment, més intensa com més isolat s'està de la vida exterior, i com més ferma és la convicció que el Partit Socialista de Catalunya aplegaria, immediatament la majoria dels treballadors si en la base de constitució hi haguessin la USC, el PCP i la FC del PSOE.

Vostre cordialment i del Socialisme.

J. COMORERA

¿Com es fan els diaris catalans d'esquerra?

No demostren sentit informatiu ni sentit polític

La premsa informativa que vol defensar més o menys les esquerres continua estant mal informada. Per exemple, *Ultima hora* del dia 6 anunciava com a «actes de les esquerres» solament els de determinat partit, i dels altres partits de la coalició que aquell diari pretén defensar, no se'n feia ni menció.

Consti que ho diem sense cap interès de partit, perquè casualment aquell dia la U. S. C. no tenia cap acte en perspectiva immediata. Però l'endemà passat, diumenge, havia anunciat un discurs el president d'Acció Catalana Republicana, senyor Nicolau d'Olwer, per exemple, i aquell discret silenci sobre el seu parlament de Tarragona deixava en molt mal lloc l'anunci, tant en sentit informatiu com en l'aspecte polític de lleialtat deguda.

Per altra part, aquesta mateixa premsa, que sol disposar a Madrid de corresponsals particulars i tot, ha donat compte de les gestions fetes allí pel Comitè d'Enllaç de la Coalició d'Esquerres Catalanes parlant dels representants d'Acció Catalana Republicana, Esquerra Republicana de Catalunya i Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra, però sense ni tan sols esmentar que la Unió Socialista *també hi era*, en la persona del seu President, com no podia deixar-hi d'ésser, donada la importància del viatge i la responsabilitat conjunta que assumeix per la seva intervenció en el Comitè de la Coalició republicano-socialista majoritària a Catalunya.

I, cosa més curiosa, tampoc no han rectificat ni ampliat res després de la primera versió incompleta.

Passat per la Censura

PAU IGLESIAS

Al cap de deu anys

Acabat de complir-se el desè aniversari de la mort del gloriós fundador del Partit Socialista obrer espanyol.

És amb una certa emoció i fins i tot amb una sensació d'atreviment que invoco avui la figura, l'obra i les ensenyances del mestre de tants i tants companys socialistes dels nostres dies. I és que el qui, com jo, no hem pogut conèixer-lo personalment, tot i haver-ne sentit a dir tantes coses, ens hem format un concepte tan elevat del camarada Iglesias, que ens sembla una profanació fer-lo davallar a les misèries dels nostres temps i a les lluites de capelleta que encara — encara! — avui dia s'estilen.

No vull pas ficar-me a la casa d'altri. Permeti'ns, però, el lector — encara que sigui incidentalment — que jo, partidari convençut de les organitzacions polítiques i sindicals autòctones a Catalunya, faci, des d'aquestes columnes, una modesta crida a tots els companys de les dissortades terres d'Espanya i que, posant Pau Iglesias com a bandera d'unitat, els demani que deixin de banda personalismes suïcides i, amb els ulls i el cor de cara al demà, facin del Partit Socialista espanyol la gran força creadora de la redempció de tots els explotats d'Ibèria.

No estan els temps per a divisions i escissions. Quan la cursa esbojarrada dels esdeveniments polítics demostra, cada dia més, que la reacció està disposada a fer el front d'acció amb qui sigui — anti-progrés, anti-ètica, anti-decència, anti-tot — en els nostres camps es fomenta l'odi i l'aversió a militants que, si han delinquit, prou seran jutjats en deguda forma per qui sigui, però que mentre i tant això no sigui — i molt creiem que no serà — són tan dignes de respecte com el primer dels atacants.

S'ataca l'home i la idea, l'actitud i la història político-social de molts companys que han fet pel Socialisme a Espanya molt més del que mai no arribaren a fer tants d'altres que han pres l'organització socialista de les terres espanyoles com a camp de batalla i de diversió.

I ja és hora que això s'acabi. Prou fer riure l'enemic... Que quan s'hi voldrà posar remei tal vegada ja no hi serem a temps.

* * *

Per la nostra part, els socialistes de Catalunya, convençuts de la transcendència dels actuals moments i de l'esdevenidor de la humanitat, estem disposats a la unió de totes les forces marxistes i crear el gran Partit Socialista que el proletariat català reclama. I, per endavant, creiem poder afirmar que cap recel no ha d'entorpir l'entesa amb els camarades espanyols, puix que llur enemic és el nostre.

Únicament així complirem amb el nostre deure de socialistes.

No fos cas que, després del fracàs, ens haguéssim de carregar amb tota la culpa.

T. CASES I BUSQUETS

Secció oficial

Consell Directiu

El passat dia 10 es reuní a Lleida el Consell Directiu de la U. S. C., en ple extraordinari convocat pel Comitè Executiu central a fi de discutir especialment la fusió amb el Partit Català Proletari i la propaganda del Partit.

No hem rebut a temps les actes de la reunió per a donar compte dels acords en aquest número. De totes maneres, podem avançar que són favorables a les aspiracions generals del Partit, i a penes arribaran a la Secretaria les actes en qüestió, seran cursades a totes les seccions i Federacions, i la setmana entrant publicarem en extracte els principals acords que convindrà divulgar.

Comitè de Relacions
(U. S. C. i P. C. P.)

Després del grandiós acte del Price, que tant d'entusiasme ha desvetllat en la generalitat de la massa obrera de Catalunya i que representà l'inici d'una campanya intensíssima d'unitat socialista, el Comitè de Relacions rep moltes demandes d'informació i sollicituds d'actes que procura atendre amb la diligència possible. De moment hi ha acordada en ferm la celebració de dos grans actes a les comarques, un a Manresa i un altre a Girona, els quals tindran lloc immediatament si les circumstàncies ho permeten. A aquests dos actes, per als quals es mobilitzen des d'ara vastos sectors d'obrers d'aquelles contrades, en seguiran d'altres igualment grandiosos a Tortosa i altres localitats.

Secció de Barcelona-Centre

Havent estat suspesa l'Assemblea General convocada per al dia 12 del corrent, hom assabenta tots els afiliats d'aquesta Secció, que la dita Assemblea serà novament convocada tant bon punt hagi desaparegut la causa que ha motivat la suspensió.

Conferències

La U. S. C. participarà en un cicle de conferències organitzat pel Centre Republicà Democràtic Federal, de Llinars del Vallès, amb un parlament a càrrec de Joan Forment, sobre un tema encara a designar. L'acte tindrà lloc un dels primers diumenges de gener pròxim.

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 37
BARCELONA
14 desembre del 1935

PREU: 20 cènts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre . . . . . 2'50
Semestre . . . . . 5'00
Any . . . . . 10'00

Redacció i administració:
Carrer Pelayo, 10, 1.r, 1.a
TELÈFON 21045
BARCELONA

U. R. S. S.

A nou sistema, nous procediments

A mesura que el poble rus avança a cavall de l'edificació socialista, s'obren noves perspectives que anuncien una transformació total damunt les bases tradicionals que sostenen fins ara la societat capitalista.

Ara mateix acaba de celebrar-se, a Moscou, la primera Conferència dels «stajanovistes» que ha demostrat, amb dades eloqüentíssimes, el grau de superació a què poden arribar els obrers, quan es troben lliures de l'opressió econòmica.

Stajanov, del qual prenen nom els seus imitadors, és un obrer minaire que, posant en pràctica una tècnica nova, filla de la pràctica, ha augmentat deu vegades el rendiment que obtenia amb les normes de treball antigues. Un dia baixà a la mina en companyia d'un parell de camarades, i davant aquest, amb les seves normes pròpies, va abatre ell tot sol, cent dues tones de carbó.

Tres dies més tard, un camarada incrèdul que volia fer ell mateix l'experiment, baté aquest rècord arrencant 115 tones. A l'endemà un jove comunista remunta la xifra a cent vint-i-cinc. Uns dies més tard, el mateix Stajanov arriba al màxim, deixant el rècord a dues-centes vint-i-set tones!

I la importància del fet radica en què la decuplicació del rendiment s'obté, no pas amb un super esforç muscular, sinó tot simplement amb la substitució de le snormes de treball establertes, per noves normes.

Si aquest formidable augment d'eficiència exigís un esforç esgotador de l'organisme, no revestiria altre interès que el de comprovar la capacitat de resistència dels obrers de xoc.

Però no podria tenir eficàcia ni aplicació de cara al treball regular dels equips obrers normals. No tots els treballadors són capaços ni tenen les necessàries condicions físiques per a portar llur organisme a una tensió excessiva.

La importància del resultat està en què l'augment de producció s'obté amb el mateix esforç, amb l'essencial diferència que, aquest, és millor dossificat i és aprofitat millor.

En ésser coneguda a la U. R. S. S. la *perfomance* de l'obrer Stajanov, per tot el territori soviètic han brollat milers d'imitadors que, revisant i modificant la tècnica establerta en les respectives professions, han augmentat en proporcions considerables la capacitat productiva i han transformat les accions isolades, individuals, en una acció collectiva organitzada i coordinada, la qual ha plasmat en aquesta primera conferència que ha reunit l'elevadíssima xifra de tres mil «stajanovistes».

En aquesta conferència, han parlat torners, minaires, pagesos, fonedors, transportistes y fusters i altres representants de les altres activitats del treball, aportant els resultats obtinguts i els nous mitjans, les noves normes tècniques de què s'han valgut.

A hores d'ara, al país soviètic i amb l'adaptació dels obrers russos a totes les accions emulatives, el moviment *stajanovista* ha pres una empenta impressionant que anuncia enormes progressos en el camí de la construcció socialista. Perquè cal no oblidar que l'estabilització i la salvació del règim socialista depèn, en gran part, de l'increment, del millorament i de l'abaratiment de la producció.

Quantitat, qualitat i abaratat.

Sense aquestes premises que posen a disposició de les masses obreres tots els elements necessaris per a l'existència, i fins i tot els superflus, l'edificació socialista fracassaria sorollosament.

Aquest moviment, el moviment *stajanovista*, ha estat possible després d'haver donat als obrers soviètics la possibilitat de penetrar els secrets de la tècnica del treball i ha estat el domini complet de les normes tècniques el que els ha permès aplicar noves formes superiors de treball.

I el curiós del cas és que, en nombrosos casos, els enginyers i directors d'empreses s'oposen, en virtut d'una tancada fidelitat a les normes preestablertes a l'aplicació dels nous procediments. Fins a l'extrem que l'aparell directiu del país de l'emancipació proletària ha anunciat mesures rigoroses en cas de continuar la resistència a les noves normes del treball.

Heus ací una nova demostració de les possibilitats que enclou el Socialisme. En règim capitalista, l'obrer limita la seva capacitat productiva i l'aprofitament de l'experiència pràctica, perquè vol reduir al mínim l'expoliació de què el fa objecte el burgès. En règim socialista, l'obrer s'erforça en l'augment i el millorament de la seva producció, perquè sap que el progrés de la collectivitat va acompanyat del seu mateix progrés.

Això explica l'interès amb que el poble rus ha seguit els debats de la primera conferència *stajanovista*.

I mentrestant, els obrers espanyols ens trobem amenaçats per l'onada «straperlista»...

JOSEP MIRET

P. S.

En el darrer número de *La Batalla*, el company Josep Capdevila publica un article en resposta al que publicàrem en aquestes mateixes pàgines, no fa pas gaires setmanes, parlant de l'Aliança Obrera. Com sempre, i obeient, pel que es veu, una consigna general d'atac a la U. S. C. i als seus homes, deixen de costat l'aspecte crític del problema per llançar-se en braços de la injúria i de l'insult, a la defensa d'uns quants tòpics sense cap valor. Com sigui que entenem que el mètode Ollendorf, fins per a aprendre idiomes, és francament idiota, ens abstindrem de contestar-lo, tot pregant al company esmentat que no perdria res en posar-se d'acord amb els companys de la seva mateixa organització i els d'altres organitzacions integrades en l'A. O., damunt les afirmacions públiques i escrites dels quals bastíem la nostra crítica.

Fora d'això només ens resta observar al nostre interlocutor que una mica d'educació no fa mai nosa.

Una obra teatral del company Comorera

Per la companyia teatral «Ignasi Iglésies», de Sant Pol de Mar, que dirigeix el nostre volgut e intelligent company Joaquim Pou, fou estrenada l'obra del nostre company Joan Comorera Fills de misèria. *És un drama creat per la societat capitalista, senzill, però apassionant per la crua realitat del seu argument. El principi i fi d'una llar en la societat burgesa. L'equivoc del* Fills de misèria, *que per llur ignorància l'odi i la desesperació són llançats per viaranys equivocats, acabant, amb el que creien del més pur ideal i heroisme, en pistolers, amb els pitjors vicis, amb els quals s'embruta la burgesia. La indefensa germana, trobant-se amb els germans pistolers i el pare embriac empedernit, perd l'equilibri d'aquella moral que sobre la castedat paga tan bé la societat burgesa, veient-se obligada a lliurar-se a l'arcabota recrutadora de prostitutes per tal d'oferir la seva virginitat a un senyoret.*

L'obra del company Comorera fou un èxit esclatant. Una obra revolucionària i educativa, com ensenyança al proletariat, per tal de seguir el camí vers la seva veritable emancipació.

JOAN OLIVELLA

IMATGES DE LA CIUTAT

EL REVOLUCIONARI D'OFICI

Si algun dia eixis a la plaça pública un home i us digués: jo sóc el revolucionarisme; jo sóc la civilització nova; jo sóc el noucentisme, seria capaç l'endemà mateix de posar les vostres llibertats als peus d'un oligarca qualsevol.

RAFAEL CAMPALANS

El revolucionari d'ofici és un tipus molt corrent en les grans ciutats com la nostra, sobretot ara que aquest mot està de moda i tothom l'empra segons la seva manera particular d'interpretar les coses.

Generalment neix a l'escalf de les grans tragèdies de la vida, i fa servir qualsevol bandera d'emancipació per tal de fer adeptes a la seva causa, que no és altra que la de situar-se, i viure, com vulgarment es diu, amb l'esquena dreta.

Aprofita el descontent general que impera i que fa que els partits polítics obrers, quan governen o collaboren en un govern, no puguin satisfer els anhels del poble treballador; i, llavors, amb una irresponsabilitat enorme, intenta orientar una certa part de les masses vers altres camins que els que indiquen els partits obrers intensament demòcrates, prometent-los que, les coses tal com estan, l'únic que pot resoldre-les és ell, ell tot sol i ningú més, perquè té una intelligència tan privilegiada que preveu les coses amb una precisió gairebé matemàtica.

Aquest tipus tan grotesc que abunda profusament com a exponent de la ignorància del poble, no és res més que una reminiscència dels antics profetes. Ara, però, d'acord amb l'època, ja no es presenta com d'origen diví — perquè la gent ja no conviu amb el miracle —, però menja capellans i freixures de burgès.

En tal quantitat abunden que n'hi a per tots els gustos. Podríem dir que existeix una veritable escala de valors en ordre a les dificultats tàctiques a seguir. La seva tèrbola activitat esdevé sempre dins el si de l'obrerisme, un ferment de destrucció. Uns es contradiuen als altres; tots expenen l'autèntica doctrina tal o qual, amb el mateix to que un mercader qualsevol us fa l'elogi de la seva mercaderia. Les idees, les afirmacions dels doctrinaris — totes respectables quan són noblement professades — esdevenen prostituïdes en eixir de llurs llavis .Llurs actituds tèrboles i confusionàries es contradiuen contínuament. Especulen damunt la ignorància del poble que el fa oblidadís; especulen damunt el descontent general propi de totes les situacions; juguen a l'equívoc i a la truculència; desfermen bestialment odis entre els explotats fins a aconseguir que un obrer miri a un company de treball com a un enemic irreconciliable; parlen en nom del treballador quan, de fet, la gran majoria d'ells no han treballat mai. Llur ofici és ésser revolucionari. La gestació ininterrompuda de la revolució que us anuncien cada dia com a cosa imminent, és llur *modus vivendi*.

* * *

Cal distingir entre el revolucionari tipus demagog i el revolucionari tipus pinxesc, ambdós producte del xoc de les baixes passions de les grans ciutats endarrerides. Tots creen al seu entorn un estol d'homes de palla o marionetes — com vulgueu dir-ho — que són els que li fan de chor, iels que amb llurs gesticulacions fan l'apologia necessària per a llur desenvolupament, tot ell farcit de truculències.

El demagog, com la paraula indica, és el gran prometedor de benaurances; el que promet donar i repartir tota mena de prebendes; el que afirma, sense enrogir-se-li el rostre, que el dia que governi ho resoldrà tot d'un cop de ploma. Covard de mena, en els moments decissius sempre troba la manera de preparar-se la coartada. Mai no té un gest digne. Roba tot el que pot als seus correligionaris i als que no ho són. Crea una escola de lladronici d'on surten avantatjats deixebles. I quan governa, assassina despietadament aquell poble, les misèries del qual li han servit d'escambell per tal d'arribar al Poder. Aquell poble que es debat tràgicament per assolir, a travers de grans sacrificis, els diferents graus d'evolució humana, és escalnit pel monstre fill de les seves entranyes...

El tipus pinxesc pertany dins l'escala de valoritzacions a un pla inferior al demagog. Per ell no hi ha altra llei ni altra raó que l'imperi de la força. El desfermament dels instints primaris de l'home troben en aquests individus la seva expresió més alta.

Les seves teories — si així poden nomenar-se llurs esgarips — no tenen base ni fonament de cap classe; tot és insòlit i indecís. Fluctuen constantment d'una banda a l'altra dels estaments socials. Llurs arguments són la coacció i la força bruta. Llur símbol és la pistola. Simples aventurers, producte morbós, *púrria* del proletariat, volen presentar-se com idealistes, quan a travers d'ells hom hi endevina només la imatge turbulenta del sub-home.

En certs productes superiors dels professionals de la revolució, hi haencara un tercer tipus que ve a ésser el refinament de les dues tendències refoses en una sola. És el *summum* producte que compta amb les degudes proporcions les dues menes de revolucionarisme.

Aquest acostuma a donar a totes les seves actituds un aire teatral. Els seus gestos són curosament assajats abans de presentar-se en públic. Cerca en tot moment el truc folletinesc, la *pose* llegendària i novellesca, i dóna a les seves paraules un accent tant especial que qui l'escolta, si està avesat per aquesta mena de personatges d'opereta, creu que, després del que ha dit el *cabdill únic*, ja no queda res més, ni per a pensar, ni per a dir, ni per a fer.

La seguretat de llurs afirmacions; la rotunditat d'expresió, deixa entreveure, però, la inconsciència i la buidor de llurs paraules. Aquest tipus acostuma ésser més intelligent que els altres esmentats, per la qual cosa, a la llarga, és el més nociu per a la classe treballadora.

Fent un anàlisi objectiu de les tres varietats de professionals de la revolució, trobem que hi ha un punt de coincidència i és que tots viuen a l'esquena d'aquesta cosa tan anomenada, i a la vegada desconeguda, que hom assenyalà amb el mot de revolució social. Si algun dia la revolució fos un fet esdevindrien en atur forçós.

* * *

Sense personalitzar hem presentat, a grans trets, els tres tipus característics del professionalisme revolucionari, que, a la vegada, es subdivideix en múltiples varietats.

Volem assenyalar, només, el gran retràs que aquests intrusos provoquen al gran moviment social, el veritable, l'autèntic, el que no ha d'ésser obra de cap home determinat ni de cap partit escollit, sinó el resultat lògic d'una actuació honesta i honrada portada fins a les últimes conseqüències.

Cal que tothom comenci a desfer-se d'aquest sentit de prioritat que tant en els camps del socialisme teòric com pràctic hom s'adjudica gratuitament. És precís no creure ni en el Mesies ni en els encantaments. Pensar que l'únic que en la vida compta són els fets; és el constant amuntegament de treball seguint una ferma executòria i tenir fixada en el cervell la frase: *que l'alliberació dels treballadors ha d'ésser obra de tots i no pas de cap grupet privilegiat*. I solament així es podrà parlar de revolució social.

TOMÀS AMAT

FUNDACIÓ ARTÍSTICA

Teatre Experimental
Teatre d'Art
Teatre d'Idees
Teatre Social

LA NOSTRA TASCA

Mai com ara no ha estat tan necessària la creació d'un organisme de caire cultural i artístic, acuradament capacitat per a omplir la manca que existeix, d'un teatre social, un teatre d'idees. Ja que essent el teatre art de síntesi la idea entra més fàcilment pels ulls de l'espectador deixant-li una impressió, tal vegada més concisa, però infinitament més emocional que si llegís un llibre. Aquest organisme, que tractem de crear, es proposa representar amb artistes professionals totes aquelles obres nacionals o estrangeres que li siguin lliurades, sempre que aquestes revelin la inquietud del moment present.

Davant del teatre groller, carrincló, i sense cap mena de sentit, posarem un teatre de problemes i de transcendència.

Hom no ignora la influència que es pot arribar a exercir damunt les masses, escampant les idees per mitjà de les representacions teatrals. Per aquest procediment s'ha procurat sostenir el caliu de les idees que illuminaren les civilitzacions d'altres temps. Al teatre grec Èsquil i Sòfocles glorifiquen la religió dels seus déus, fins que Sòcrates negà les divinitats i li és donada la cicuta.

Les festes religioses del catolicisme, amb les seves músiques i processons, no són altra cosa que espectacles la finalitat dels quals és infiltrar dintre l'ànima de les masses un sentimentalisme morbós, que enterboleix llur enteniment, espectacle a càrrec dels seus sermonejadors, oficiants, etcètera.

A França, on l'afició al teatre ha estat sempre extraordinària, els teatres de societat tingueren el seu origen quan l'època de la Fronda; en la minoria d'edat de Lluís XIV i a les escoles va ésser on es feren els primers assaigs d'escenes particulars, que moltes vegades constituïen un veritable teatre. Els jesuïtes afavoriren sempre aquesta mena de diversions, especialment a França i Alemanya les acomodaren al sistema d'educació. Un altre cas demostratiu d'això que diem és l'ocorregut a Anglaterra amb motiu de l'estrena del drama «Justícia» de John Galsworty, en l'argument del qual un pobre dependent és empresonat per haver robat uns diners destinats a afavorir una pobra dona martiritzada. El motiu és noble, però l'ordre imperant exigeix que sigui empresonat i condemnat a un règim d'incomunicació.

L'acte que representa la cella incomunicada, produí una impressió tan gran, per la crua severitat del règim d'aïllament, que poc després el govern anglès va reformar el sistema penitenciari.

Per totes les raons exposades, creiem necessària la creació d'un teatre que reculli les diverses inquietuds del moment present amb els seus problemes espirituals i materials que el nostre teatre s'afanya a amagar emparant-se amb el pretext que al teatre s'hi va a distreure's i no a rumiar.

El món es troba en el período de decadència d'una civilització que es resisteix a la transformació lògica que la Natura amb les seves lleis immutables imposa a tot allò material creat. És la lluita entre la llum i les ombres que omple el món de vaguetats, de matisos grisos com capvespres, però a la fi la llum triomfarà i noves albes illuminaran la terra. Ja ho prediu el Rig Veda amb aquestes paraules: ¿Quantes albes hi ha que encara no han illuminat ningú? D'això neix el per què del nostre teatre. Teatre d'experiment, teatre racionalitzat amb pretensió d'escola i que esdevindrà a la fi un teatre del poble. Hom dirà que el nostre teatre és un teatre polític i respondrem que sí, que el nostre teatre és eminentment polític, car, ¿existeix algun teatre que no ho sigui? i recordant les paraules escrites per Ramon J. Sender en el seu llibre «El teatro de masas», podem dir: «Els defensors de la vella fórmula, l'art per l'art, no defensen absolutament res, l'art necessita plasmar una inquietud. Tota inquietud en la vida humana, quan es tracta de portar-la a terme, realitza un acte polític. Adhuc els actes més insignificants de l'home en la seva vida de relació són actes polítics, perquè estan exposats a la interpretació d'altres persones neutrals i poden tenir transcendència en fets de l'esdevenidor aliens a la seva voluntat. Solament són apolítics la pedra, l'arbre, la llum, tot el que viu sense consciència de si mateix ni del que el volta.

Moltes podrien ésser les raons que podríem adduir en defensa de la nostra tesi i que farien inacabable aquest treball; pel que pertany al nostre país i a la nostra tasca, condensem el nostre pensament en les frases de Romain Rolland: «Quan una revolució no aconsegueix dotar el teatre d'un esperit revolucionari, és que no ha arribat a les entranyes del poble».

Aquesta fundació donarà a conèixer la seva primera experimental pel gener vinent, amb el drama de Leònidas Andreiev «Cap als estels», versió catalana del company Ramon Vinyes.

Publiquem els articles signats sota la responsabilitat de l'autor

Una suggestió als militants sindicals

És de lamentar la llacuna que gairebé setmanalment s'observa al nostre portantveu JUSTÍCIA SOCIAL, la manca de signatures i articles de tema sindical. Pocs són els que s'hi dediquen, i és de lamentar-ho, majorment a causa d'ésser el nostre un partit netament obrer i on els obrers hi formem majoria. Bé, molt bé està i és d'agrair la col·laboració dels intel·lectuals; llur col·laboració ens és altament profitosa; no és prou, però. Tanmateix, no podem culpar-los a ells d'aital deficiència, sinó als obrers que semblen temorosos d'enfocar llurs activitats a l'estudi de les qüestions sindicals.

El nostre partit té vida i en tindrà molta més, com més gran sigui el nombre d'obrers que l'engruixeixin. Pe rtant, és necessari enfocar gran part de les activitats de premsa, amb preferència a les de caire sindical. El partit de classe que no està sostingut per una forta massa obrera, és partit a l'aigua, cosa que no passa a la U. S. C.; i el partit que tenint un fort contingent d'obrers no es preocupa de remoure la seva entranya classista, es condemna irremissiblement a l'esterilitat.

La U. S. C., i dintre de poc amb la valuosa fusió del Partit Català Proletari, el novell Partit Socialista de Catalunya es trobarà emmarcat i empès en la seva marxa, que res no pot fer-nos desistir de creure serà ascendent per tal d'assolir els postulats de la classe obrera per una forta organització sindical, la U. G. S. O., que cada dia s'afirma més en el camp de l'obrerisme català i en la consciència dels homes que, com més temps passa, més troben a mancar aquelles organitzacions que un temps no molt llunyà, amb llur potència i clarividència, feien trontollar les esferes més altes, que, esporuguides, saberen aliar-se amb el detritus més infecte de la societat, i els interessos creats, amb la complacència dels educadors de consciències, i per covardia assassinar per l'espatlla, fent que la sang generosa d'una joventut no menys generosa, regués els carrers de la població, aquests carrers on sense la reacció — al dir de molts d'ells —, l'herba ens en foragitaria.

Sortosament, cada setmana comprovem com un estol de xicots ben orientats i decidits, ensems que prou intel·ligents per llur jovenesa, i dels quals el Partit pot esperar-ne molt de bo, es dediquen amb tota ardidesa a la tasca de proselitisme, però gairebé tots enfocant-ho en sentit polític.

És molt, però no n'hi ha prou. En el llarg de la nostra actuació sindical, mantes vegades hem sentit com molts companys es planyien de no saber prou bé coordinar i lligar llurs idees per a transcriure-les al paper i fer-les entenedores als altres. Així mateix podríem explicar una munió de casos de companys que amb prou feines han sabut escriure llur nom, ens han proporcionat infinitat d'idees que nosaltres les hem polit modestament i les hem transcrit amb bon èxit. D'altres que, encoratjats per nosaltres mateixos, després d'arranjar-los unes quartilles que ells mateixos no coneixien, han exhibit, empesos per una plausible humana vanitat, que a ningú no perjudica, però que fa molt de bé a les organitzacions, llur nom al peu d'un article. Podria explicar més d'un cas de xicots que, sortits de l'anònim per aquest procediment, del segon o tercer rengle en què figuraven en llur sindicat, s'han col·locat en el primer acceptant tots els càrrecs que hom els oferí per ingrats i costosos que fossin, trobant cada dia més gust i noves energies en les lluites sindicals.

També és cert que la nostra dèria d'encoratjar les joves promocions ens ha costat més d'un disgust amb algun *líder*; però això acostuma a passar en aquells sindicats o agrupaments que els entronitzen i no saben marxar sense cabdillatge.

No fóra inoportú, creiem, que quelcom de semblant s'iniciés en els rengles de la U. G. S. O., i per mitjà del seu consell directiu es cursessin les oportunes indicacions a tots els secretaris de sindicats per tal que, mensualment almenys, aquests trametessin notes o articles per ésser inserits al portantveu, ensems que un grup de joves dels que millor saben fer-ho, es dediquessin a arranjar allò que ho necessités. Les notes trameses per diferents sindicats locals d'una mateixa indústria, acoplats, donarien la pauta a seguir, i, ordenades més tard en els congressos, s'evitarien llargues discussions, ensems que hom quedaria fixat amb el mínim d'esforç de quines són les causes que no deixen avançar i d'aquelles altres a seguir.

Podrà objectar algú: i bé, ¿per què no ho fa aquest mateix? Però, atenent-nos a l'experiència i a la nostra idiosincràsia, podem respondre sense equivocar-nos, que res ni ningú no ha fet més mal a les organitzacions obreres que els redemptors i els tasta-olletes. Cada un dins la seva indústria o ofici, sabrà poc o molt, és gairebé segur que ho sabrà bé, i si més no, ell n'estarà segur, cosa que fa que defensi el seu punt d'albir amb més fermesa.

Amb tota esquelença podem retreure la clàssica frase de l'immortal Apelles: «Tu, sabater, a les teves sabates.» ¿Quantes vagues dirigides per elements no pertanyents al ram o indústria afectat s'han perdut? Gairebé totes, i el gairebé hi sobra. No perdem de vista una cosa: si en qualsevol moment un sindicat o agrupament es troba impel·lit a un moviment i no té homes prou enèrgics i coneixedors de la matèria a debatre, encarrega el plet a altres companys de diferents professions, i per bons, honestos y enèrgics que siguin, segurament fracassaran, i aquests fracassos es paguen molt cars. Les més de les vegades es paguen amb sang. La patronal fa escarafalls, crida, pica de peus, invoca l'ordre i el poder constituït, però, a l'últim, s'hi resigna, perquè sap que té totes les probabilitats d'èxit. Exemples, no cal; resseguiu el moviment sindical català i en trobareu una infinitat.

Poca cosa més que reorganització pot fer-se avui, i és qüestió d'aprofitar el temps. Si la idea plau, que la reculli qui pot fer-ho. De mi, no cal dir-ho: avui com sempre hi aportaré la meva modesta cooperació. Si se'm crida, amb un sol mot respondré amb el de tots els homes conscients i disciplinats: Present!

E. ROVIRA I BORI

JUSTICIA SOCIAL

prega tots els subscriptors i corresponsals que no estiguin al corrent de llurs pagaments que enviïn l'import de llur deute a aquesta administració PELAYO, 10, 1.r, 1.a

Les comarques

ST. VICENÇ DELS HORTS

Una de les principals característiques d'aquesta localitat, radica en una greu incertitud sociològica, filla de la ignorància absoluta, ben controlada per agents negatius, oportunistes reaccionaris de tot quant representa progrés, en l'actual societat humana.

No és d'estranyar, doncs, la ínfima com forçada activitat, que desplega el Comitè local de la Federació de Joventuts Cristianes, en trobar actualment el terreny tan assaonat.

Un dels objectius principals d'aquest grup fejocista, tendeix a la descongestió de les joventuts en la marxa ascendent vers el camí de la igualtat i la justícia; falsejant-los la vida iels drets que com a homes tenen dret de conservar i millorar.

Protegits per l'escòria pestilent de burgesos reaccionaris tenen muntat un petit camp d'esports —dintre el terreny amurallat de la rectoria — per esbarjo de la jovenalla, que en la seva redada hi cauen inconscientment, amb el beneplàcit dels pares, molts d'ells considerats fervents republicans...

El joc preferit de la quitxalla — amb el goig que és de suposar per part dels directors — és el tir al blanc.

No podem negar que és una tàctica que els pot ésser profitosa, essent-los d'una gran utilitat els coneixements pràctics de les armes per tal d'aguantar el corromput baluard hipòcrita que representen.

Gent obcecada i fanàtica per excel·lència, no arriben a capir les conseqüències que els pot reportar, el dia que aquestes mateixes joventuts obrin els ulls a la realitat.

Unim-nos tots els enemics del privilegi i l'esclavatge per a anihilar d'una vegada aquesta plaga infecta que ens amenaça! — C.

Els socialistes i el problema de Catalunya

Un estimat company de la joventut, em deia, dies passats, que seria necessari que aquesta fixés clarament el concepte que té dels problemes nacionalistes, i més concretament, del problema de Catalunya.

Aquest aspecte tan important per al triomf del socialisme a casa nostra, és de molts anys ençà, el cavall de batalla que ens separa dels nostres companys del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Ja no cal dir, doncs, com ens ha d'interessar sempre la claretat en aquest problema de doble importància per a nosaltres; i em penso que fins ara, la posició de la Joventut i de la U. S. C. en aquest aspecte, és ben diàfana. No crec que necessiti més claretat.

No pel simple fet de guanyar-se les simpaties dels obrers catalans — cosa que també compta — sinó per ésser un dels punts fonamentals del programa socialista, l'alliberació nacional dels pobles oprimits, que nosaltres mantenim, intransigents, la nostra posició, posició que altrament veiem aprovada per l'experiència. Crec fermament que és avui més necessari que mai persistir en el mateix camí.

A Catalunya han fracassat i fracassaran, quantes temptatives s'intentin per a formar un partit espanyol. I ha d'ésser així, perquè aquest propòsit no solament està en pugna amb els sentiments de les masses populars catalanes, sinó que també està contra les reivindicacions socialistes.

A causa d'això darrer, ens trobem que són precisament les forces més reaccionàries d'Espanya, les que, amb més força, s'oposen al lliure desenvolupament de Catalunya. Per això mateix ens trobem, també, que són les forces més reaccionàries de Catalunya les que traeixen els sentiments del poble català.

I per això ens trobem que les reivindicacions catalanes van lligades amb els moviments demòcrates d'esquerra. L'acció de les forces reaccionàries, en la qüestió catalana, facilita una magnífica plataforma, perquè les esquerres puguin fer-se seu tot el magnífic moviment de les masses nacionalistes de Catalunya.

Nosaltres, que sabem, com diu Lenin, que dins de cada nació hi han dues nacions, que hi han dues classes d'interessos contraposats, irreductibles, no podem ignorar que vindrà dia — i molt aviat — que aquestes masses nacionalistes veuran estancats, impedits, per aquests mateixos partits esquerrans i burgesos, no sols llurs sentiments de llibertat nacional, sinó també llurs reivindicacions de classe.

Nosaltres, que tenim l'exemple de la U. R. S. S., únic país on les nacionalitats han trobat plena satisfacció i solució de llurs problemes, no podem romandre palplantats, mirant com la burgesia es fa seu un moviment que essencialment ens pertany a nosaltres, despreciant, ensems, una força que sols amb el socialisme trobarà plena satisfacció dels seus anhels.

No podem restar indiferents. Lenin diu que hem d'ésser nosaltres els qui hem de controlar i marcar els objectius, en tots els moviments populars.

Avui precisament que el Leninisme s'ha obert camí entre un sector important del P. S. O. E., particularment entre la joventut, hem de demanar-los que repassin les idees de Lenin i més particularment les de Stalin, seguidor seu en el que es refereix als problemes nacionalistes.

Diu Lenin: «El dret dels pobles a disposar d'ells mateixos, comprèn la lluita pel complet alliberament nacional, per la completa independència, contra les anexions, i els socialistes, si no volen deixar d'ésser socialistes, no poden refusar de prendre part en aquesta lluita en totes les seves formes, comprenent-hi la insurrecció i la guerra.»

Diu també Lenin: «Els socialistes hauran d'explicar a les masses que els socialistes anglesos que no demanin la llibertat de separació de les colònies i d'Irlanda; els socialistes alemanys que no demanin la llibertat de separació dels alsacians, dels polonesos, dels danesos, que no eixamplin llur propaganda revolucionària i l'acció revolucionària de les masses fins al terreny de la lluita contra el jou nacional, que uns socialistes així actuen com a xovinistes, com a lacais, que es cobreixen amb la sang i el fang de la monarquia i de la burgesia imperialista.»

Diu també Lenin: «Nosaltres som partidaris de llur fusió, però hom no pot pas passar d'una fusió per la violència, de les anexions, a una fusió voluntària, sense el dret de separació» (1).

I això, no ha estat pas paraules, ha estat realitzat pels soviets a Rússia; ells han donat a les nacionalitats llibertat completa, fins a l'extrem que en la seva Constitució hi tenen un article que «permet a cada nacionalitat adherida a la U. R. S. S. de sortir-ne en qualsevol moment».

Això que han realitzat els socialistes rusos, hem de realitzar-ho nosaltres ací, si no volem que les masses nacionalistes ens facin el buit, impedint que a Catalunya s'obri pas el Socialisme, quan ell precisament (i d'això n'estem convençuts), serà l'únic règim que donarà satisfacció completa als anhels de llibertat i de justícia social del poble català.

Nosaltres hem vist amb gust la publicació a Barcelona d'un setmanari bilingüe, de la Joventut socialista. Això ens assenyala un xic de comprensió, que no voldríem que fos simplement oportunisme. De tota manera, sigui com sigui, ens alegra que es comprengui, que ací no es pot fer res si no es lluita d'acord amb la psicologia del poble català.

Nosaltres no hem pas de rectificar en aquest sentit i tenim confiança en què els companys del P. S. O. E. comprendran el nostre problema, facilitant així la unitat socialista ibèrica, primer pas per a l'establiment a Espanya d'una Unió de Repúbliques Socialistes Ibèriques.

M. BOCHACA

(1) *El Comunisme i la qüestió Nacional i Colonial. Lenin, Stalin i Bukharin.* Traducció de Jordi Arquer.

LA PREMSA OBRERA ES UNA ARMA PER A COMBATRE ELS PRIVILEGIS DE CLASSE. "JUSTICIA SOCIAL" ES UN PERIODIC OBRER. LLEGIU-LO I PROPAGUEU-LO!

TAL COM JO VEIG *TERRA LLIURE*

Sota aquest títol, *Terra Lliure*, setmanari anarquista català, ha publicat un article que ens plau de recollir a continuació per l'interès del punt de vista que exposa sobre la unitat obrera, coincident en gran part amb el nostre.

L'aparició del present periòdic, realització d'una iniciativa que mogué a unir-se a uns quants companys coincidents en el propòsit, ve a donar satisfacció a la necessitat sentida des de molt temps d'un portantveu català que, dins la premsa periòdica, representés l'ideologia social de l'anarquisme.

Catalunya necessitava un periòdic català anarquista; l'anarquisme el necessitava més. L'absència de la propaganda llibertària dins l'extensa literatura catalana era una deficiència deprimit per a nosaltres els anarquistes i també se'n ressentia la dignitat de les lletres catalanes, com si amb elles no es poguessin expressar altres idees becils oracions i lletanies religioque les enganyadores de la política i les que es desprenen de les imses.

En aquest sentit, doncs *Terra Lliure* ve a omplir un veritable buit.

* * *

Dos aspectes té la tasca de l'anarquisme: la d'enderrocament de l'actual *statu quo* i la constructiva d'un previ i precís estructural orgànic-econòmic del comunisme llibertari dins l'espai social de l'Anarquia.

Els polítics estatistes, els economistes burgesos i teòlegs eclesiàstics, menteixen i enganyen la bona fe de les masses quan els diuen que l'Estat, el Capital i la Religió són respectivament la personificació de la pàtria, del país i de la nació; del treball, la civilització i la cultura; de la justícia, la honradesa i la moral.

... ...

... ...

naturalitza el veritable sentit innofensiu de la nacionalitat, i és com un desmesurat polp de mil xuclador tentacles arrapats sobre la superfície del país.

El *Capitalisme* no és el capital. El capital és el fruit del treball fet; és la producció dels que treballen, i a tots els treballadors ha de pertànyer. El capitalisme, no és altra cosa que el règim de la producció basat en la propietat individual del capital usurpat als treballadors, únics productors de la riquesa social. El capitalisme, doncs, és el lladre legal no solament dels béns del treball sinó també dels béns de la Naturalesa, majorment del principal element: la terra.

Jo veig, doncs, *Terra Liure* combatent el capitalisme com organització plutocràtica monopolitzadora del treball i agavelladora i desgavelladora de la producció, explotadora de l'home i usurpadora de la propietat comú.

L'*Església* no és la religió. La religió és un mite i l'Església és una realitat: és el clericat que viu explotant el mite. Quan, per virtut d'un profund i redemptor terrabastall revolucionari social, resti suprimida la professió de clergue, desapareixerà amb ella l'Església i amb aquesta el mite. La pristina moral cristiana no està dins l'Església; no està en el culte ni conviu amb el sacerdoci. Ans al contrari, l'Església consagra amb les seves prèdiques, ritus i cerimònies religioses, totes les immoralitats, totes les iniquitats humanes que dimanen de l'existència de l'Estat i el capitalisme.

Jo veig, doncs, *Terra Lliure* combatent el clericalisme i el mite religiós, amb els raonaments de la lògica científica, de la sociologia racional i de la justícia humana.

* * *

Però aquest presistent combat contra el nefari trípode no ha de fer negligir l'obra constructiva complementària del nou ordre social futur. El comunisme llibertari és avui la fórmula més definida i única realitzable de l'anarquisme; cal, doncs, que les actuals organitzacions llibertàries que tenen com a fita el comunisme dins l'Anarquia, tinguin també, com a primordial tema a resoldre el de la regulació corresponent a cada un de tots els punts del programa anarquista enunciat per la Associació Internacional dels Treballadors.

Jo veig, doncs *Terra Lliure* laborant també per l'afirmació constructiva de la futura organització social i econòmica, perquè hem de persuadir-nos de què la substitució de l'actual Estat polític oligàrquic, individualista i autoritari, només podrà efectuar-se quan el poble hagi comprès i assimilat, per la clara concreció estructural d'un programa regular, el nou organisme econòmic, col·lectiu, comunista i llibertari dins l'Anarquia.

* * *

Una qüestió de gran transcendència es remou avui en el si de tot el proletariat, i que la realitat de l'actual moment històric fa de resolució urgent, inajornable: la *unificació del proletariat* com a força compacta popular davant l'amenaça d'una dominació feixista burgesa, que s'està ja covant dins l'Espanya i que, de realitzar-se, equivaldrà a una reculada d'un segle per a la evolució humana.

I aquesta unió de força proletària no pot pas fer-se plantejada amb la consigna falaç i ambigua d'«aliança obrera» com a *mingo* per fer caramboles polítiques *interessants* per als que hi juguen a *tres bandes*, sinó que aquesta efectiva i veritable unió només pot fer-la d'una manera categòrica, positiva i eficaç la *unificació*, en un sol cos orgànic general, de les dues grans organitzacions *obreres* avui existents a Espanya.

Les divergències de Marx i Bakunín sobre tàctiques i procediments no poden ni han de continuar essent el motiu de desunió de la classe treballadora. Les diverses tendències del socialisme genèric tenen ja llurs organitzacions específiques dins les lluites polítiques i ideològiques. Però el proletariat, organitzat com a classe explotada enfront del capitalisme i per a l'assoliment de la comú emancipació, no ha de mostrar-se trossejant amb tants trossos com partits polítics existeixen. El sindicalisme proletari no és el Partit Socialista, ni cap dels partits que es diuen comunistes, ni és tampoc la federació Anarquista Ibèrica; però és *una* força malhauradament disgregada que el moment històric indueix a unir en una sola voluntat invencible i salvadora davant el perill imminent d'una reacció medieval.

Per això, jo veig també *Terra Lliure* com un impulsor per a la unificació del proletariat, l'organització única del qual, al marge de tota fracció política, només pot tenir un objectiu comú: el daltabaix de l'Estat capitalista, amb el consegüent capgirell de l'economia burgesa.

* * *

La tasca de *Terra Lliure*, doncs, la veig sintetitzada sobre aquests tres punts principals:

Demolició de tots els nefaris arcaïsmes polítics, socials i religiosos.

Construcció estructural orgànica d'un nou ordre social humà, comunista i llibertari.

Unificació del proletariat dins un sol cos sindical confederal i independent de tota altra organització o partit polític.

I amb aquest programa per a objectiu pot fer molt bona feina i obra positiva aquest nou periòdic català avui nascut i que té per nom *Terra Lliure*.

GOMERY

CONFUSIONISME

Sí; aquesta és la posició de sempre de tots els partits petit-burgesos d'arreu. A casa nostra, per no ésser menys, també patim el mal del confusionisme. N'hi ha prou en girar la mirada enrera per poder veure avalades les nostres asseveracions.

Gairebé sempre, la naixença d'aquesta mena de partits, dels quals podríem dir-ne que no són ni carn ni peix, és obeint a fets sentimentals i llur existència és un «sí», però no constant. Per a no espantar als uns, arroncen; per a agradar als altres, fan que estiren; davant del dilema... arroncen sempre. És veritablement la tragèdia d'una classe que vol i no pot, i pot i no vol. La mateixa pròpia covardia li priva de veure la seva veritable drecera. Prou confeccionen programes i fixen principis; si els llegiu, però, hi veieu un aiguabarreig que us fa rodar el cap. Burgesia? Proletariat?... Confusionisme! Aquesta n'és la resultant.

L'urdit d'interessos que s'amaguen en aquests partits priva a aquests mateixos de poder donar satisfacció a aquella classe que, creient amb els crits de sirena donats en els mítings de propaganda electoral, ha dipositat la seva confiança en uns homes que, molts d'ells, de la política en fan una professió.

Malauradament, a totes les latituds es prometen *casetes i hortets*; no faltaria més! Aquesta és la «panacea» o besc per a enredar a la classe treballadora.

La política, hom diu, és l'art de governar els pobles. Sí; ja hi passem per això; pel que no passem, i no hi hem de passar de cap de les maneres, és que no es digui quina política, car, per aevitar confusionismes, és precís aclarir posicions, i, així, tothom ocuparà el lloc que li pertanyi.

La política dels partits que esmentem més amunt és amfibia, no té color determinat; és a dir, sí; les façanes de llurs edificis són pintades d'un vermell... tirant a rosa, car no poden abusar gaire del vermell perquè podria estroncar la digestió d'alguns cavalls blancs que s'aixopluguen en aquests edificis que, per dintre, són d'una grisor tirant a fosc.

Els obrers que ja tenim quaranta anys recordem perfectament com va néixer a la nostra terra el lerrouxisme. Aquest partit, amb la seva demagògia, el seu paper de redemptor dels obrers i amb el seu laicisme cent per cent, aglutinà a l'entorn seu gairebé tota la classe treballadora de Catalunya. Per tal d'amenitzar aquell aglutinament s'intercalava entre aquella demagògia, prenyada de frases que posaven en perill la virginitat de les serves d'un senyor, les cèlebres *meriendas fraternales* que, passant els anys, s'han anat convertint en *meriendas* Straperlitzades. Resultat de tot això? Sí; n'hi va haver un, i fou desastrós. La classe obrera, en lloc d'haver-se desenganyat d'aquella política que nosaltres considerem amfíbia, i haver emprès la seva pròpia, es lliurà a l'anarquisme, el qual ha portat com a conseqüència l'endarreriment de 25 anys de fer, la classe treballadora, la seva política que ningú no pot fer per ella: Política autèntica de **classe.**

És hora d'esborrar les mitges tintes. La classe obrera no necessita ni tutors ni mainaderes que es prestin a sacrificar-se per ella. Havent arribat a la majoria d'edat i tenint, com creiem que té, un bagatge tan gran d'experiència pel corollari de fets passats, és perdre el temps entretenir-se prestant suport a partits que, tard o d'hora fan, tots, la mateixa fi. Recordem també, de passada, les paraules d'aquell gran reformador que deia: «Els partits que no tenen una posició ben clara de classe són els més perillosos.»

No ens cansarem de repetir que cal estar alerta. Hi ha alguns passatges de la Història que poden repetir-se. La classe treballadora només té un camí i cal que no s'aparti d'ell malgrat la bellugadissa dels mirallets, més o menys llampants, que, a fi de comptes, només serveixen per a mantenir el *stato-quo* de les injustícies socials.

Ja sabem que, per imposició de les circumstàncies, la classe obrera de la nostra terra i d'arreu d'Espanya, per sortir de la situació, es veurà obligada a anar en coalició electoral amb aquells partits que ací en fem esment. El que cal, però, és que hi vagi amb personalitat pròpia; res de confusionismes, car, altrament, seria perpetuar equívocs. No cal oblidar que, després de la victòria, s'iniciaran els *cops de colzes* de consuetud, i, en lloc d'anar a un seguit de realitzacions immediates per a donar satisfacció, en part, a aquella classe que té més raó d'existir, les preocupacions més importants seran per a pagar les «factures» que es presentaran al cobrament de la nova situació. Nosaltres, tot això, ho hem de mirar des de la nostra atalaia.

Tornant al nus de la qüestió, encapçalament d'aquest article, he de manifestar que em sap greu no haver-me pres la molèstia, abans d'agafar la ploma, de mirar en un «Diccionari» com és definit el mot «Confusionisme» i les seves aplicacions. Estic gairebé segur, però, que no hi ha cap text de consulta d'aquesta naturalesa, que, a més de donar la definició genèrica del mot, s'aventuri a donar-ne gaires aplicacions, i, menys encara que esmenti aquesta: Confusionisme... en política.

Es pot dir amb sinceritat que hom sent un xic de remordiment per si casualment l'eminent filòleg En Pompeu Fabra llegeix aquest article, i, tenint en compte el paràgraf anterior, vol enriquir el seu Diccionari amb les aplicacions del mot *Confusionisme.*

J. LLUÍS I ROCA

7 dies

Sabiem que el senyor Piquipon escrivia en els seus diaris, però no ens pensàvem que hi escrivís tant com ho demostra aquesta gasetilla de la lerrouxista *Noche* del divendres dia 6:

«Se discute el proyecto sobre Derechos reales. Esto es una República democràtica.

¿Costaría mucho designarles como «Derechos nacionales»?

Es veu que els erudits de *La Noche* ignoren encara que els drets «reals» no deriven de «rei», sinó de «res».

I encara els farem un aclariment: aquesta «res» no significa en llur idioma «cap de bestiar», sinó «cosa».

Vejam si ara encara ens donaran lliçons com aquelles del *Pen Club*!

* * *

Nota oficial de l'Ajuntament gestor:

«Per acord del Ple Municipal de data 19-20 de novembre de 1935, es concedeix la rebaixa d'una cinquena part en el tipus d'imposició de les quotes corresponents a l'arbitri sobre el valor dels solars, estiguin o no edificats, sempre que els respectius propietaris oportunament acreditin que les finques tenen construïda la voravia corresponent en tota la seva amplària. Els propietaris faran ells mateixos la declaració que tenen voravia, i si aquesta es comprova, amb la inspecció que es farà, que és falsa, seran castigats amb una multa del 25 al 75 per cent d'una anualitat de l'import de l'arbitri.»

Tot això està molt bé — és un dir —, però, a part que les inspeccions comprovaran la falsedat de poques declaracions, cal preguntar si, fins suposant que cobressin les multes, que ja és el màxim optimisme, aquesta multa no sortiria molt més barata que l'import de les voravies.

* * *

Dies enrera van agafar un suec com a suposat espia.

Li van trobar uns documents en idiomes estrangers.

Ara, el jutge militar ha pres un determini feliç: ha disposat que els documents siguin traduïts per a poder-ne tenir esment.

Després de la temptativa d'assemblea pro infants d'Astúries

L'entrada a l'Ateneu Polytechnicum oferia magnific aspecte. Semblants jemenins optimistes i harmoniosos. Una vegada installats al lloc on havia de celebrarse l'assemblea, vàrem veure que ens equivocàvem, puix que abans d'ésser legalment constituïda, ja una veu exaltada, impròpia d'un moment sense discussió, demanava la paraula per una qüestió d'ordre, promovent un greu incident que obligà l'autoritat a suspendre l'acte.

I sort que la paraula demanada era d'ordre; si hagués estat de desordre, pobres de nosaltres!

No, no fa gràcia. Al contrari. És dolorós, molt dolorós. No vull esbrinar els defectes orgànics de la formació de l'entitat, ni les discrepàncies entre els seus dirigents. Dissortadament, de tot es comprèn que hi ha. Però si que he de protestar, com a assempleista afiliada i assabentada del que és vida activa en una organització, que així es procedeixi, tan barroerament.

Argumenta una de les que contribuí a l'incident que feia set mesos que treballava en favor de l'obra: Molt bé; agraïts. Ah!, però creuen que això és suficient per fer-se ni que sigui a la força, amo de l'assemblea? ¿És que no saben de persona que porta no mesos, sinó anys actuant, i en un moment donat, injustament de vegades, creient-lo innecessari, s'anulla? Indiscutible, es defensarà. Però si per damunt de la seva persona té un afecte desinteressat a l'organització, esperarà el moment oportú, que tampoc no se li nega, abans de llançar-la per un abisme perillós. Màxim en la que és motiu d'aquestes ratlles, que la seva missió és gairebé sagrada. Protegir els infants. Aquests éssers que d'una manera tan directa sofreixen les misèries de l'estat actual de la societat. Que veuen un món de coses que necessiten per viure i que els són privades. En ells no hi ha interessos ni voluntats. Els seus actes són verges. Són la puresa personificada de la vida. Protegir-los és obra més que sagrada.

I si fos que la intenció d'aquesta gent és desvirtuada, que no s'ho creguin. Perquè si per defensar-la cal presentar-se salvatgement, com ells, també ho farem. Per damunt de mals caràcters (si és que fos això) i als infants per damunt de passions personals i als infants per damunt de tot i als infants d'Astúries que reclamen, no de la nostra caritat, sinó de la justícia nostra.

ANGELINA PALOMES

Fins els guàrdia roben

Llegim a *La Publicitat* de dimarts la següent informació de la Prefectura de Policia:

«Un guàrdia estafa diners pel procediment de les participacions falses. — Alguns veïns del carrer de Llúria i del cinema Metropol havien adquirit participacions d'un número de la rifa de Nadal, que venia el guàrdia de seguretat Joan Maese.

Un dels qui n'havien adquirit en necessitava més, i va anar al carrer d'Aragó, on, amb el nom de Josep Alzina, figurava el dipositari.

Allí s'assabentà que no existia aquesta persona i que no la coneixien.

Aleshores tots els qui tenien apuntacions determinaren denunciar-lo. Ahir al matí fou detignut i posat a la disposició del jutjat. Davant del jutge ha declarat que no tenia el bitllet i que, per tant, havia estafat tots els qui li havien comprat apuntacions.»

Companys: Porteu a arreglar els vostres rellotges al carrer Perot lo Lladre, 3, primer, segona Travessia de la Portaferrissa

Joventut Socialista de Catalunya (U. S. C.)

Secció excursionisme

El proper dia 22, excursió a Sant Llorenç del Munt.

Punt de reunió: Estació Sarrià, de la Plaça de Catalunya, a dos quarts de sis del matí.

Vocal ponent: Salvador Boher.

Pressupost: 3 pessetes.

A començaments d'enguany, la Joventut, com tots recordareu, començà la recaptació de pessetes per a la construcció d'una caseta de bany. Malgrat tots els esforços, no pogué ésser una realitat l'estiu passat. Ara comencem de nou els treballs per tal que el proper estiu sigui un fet.

Una de les coses que ens preocupa, i perquè voldríem que fos a gust de tothom, és l'emplaçament. A tal efecte, hem pensat que el millor és recollir el parer de tots i davant d'aquest fer l'emplaçament.

Trameteu, doncs, a la redacció d'aquest setmanari la vostra opinió mitjançant carta adreçada al Secretari del Comitè de Barcelona. —*Comitè d'Esports.*

Imp. Miret - Guifré, 12 - Barcelona

Crònica internacional

Una restauració

El cas de Grècia no l'hauríem de considerar com una anècdota sense importància ni significació històrica, sinó com un exemple digne d'estudi i atenció. Després de dotze anys de República, s'ha restaurat la Monarquia. El resultat oficial del plebiscit fou de 32.000 sufragis a favor de la República i 1.492.000 a favor de la Monarquia. Esmentem les xifres per pruïja informativa encara que no tinguin cap valor. Es el conjunt de fets historics que donen aquests resultats el que cal considerar i esperem que el lector voldrà detenir-se breus instants en aquesta tasca.

La historia autentica de Grecia comença 776 anys abans de la nostra era. Passats els temps de la Hèllade gloriosa, esdevingue provincia de l'imperi roma l'any 46 i de l'imperi bisanti el 395 de la nostra era. Va caure a poder dels turcs en 1456 i en 1821 va iniciar la guerra de la seva independència que amb l'ajut de Gran Bretanya, França i Rússia va poder assolir en 1829.

Del nostre record, Grècia ha sotmgut la desastrosa guerra amb Turquia de 1897, la qual, gracies a la intervenció de les gran potencies no va acabar amb la seva independencia i va fer sorgir, en canvi, l'Estat autonom de Creta, illa que més tard va incorporar-se a Grecia; la guerra conjunta dels estats balcanics contra Turquia que v aderivar amb guerra de tots —adhuc Turquia— contra Bulgaria (1912-13); la guerra gran de 1914-18 en la qual Grècia fou actor des dels primers dies; la guerra amb la nova Turquia de Mustafà Kemal en 1922 que va acabar amb la completa expulsio dels grecs de l'Asia Menor, l'incident bellic amb Italia per l'agost de 1923 i la invasio de Bulgaria per l'octubre de 1925, resolts ambdos per la Societat de les Nacions mitjançant sengles indempitzacions de part de Grecia.

A través d'aquests dolors i desastres, Grècia ha gairebé duplicat la superficie del seu territori i mes que duplicat la seva població. Pais desgastat, amb una area conreable en una cinquena part escassa, sense industries basiques ni reserves de capital per a repoblar boscos i construir aprofitaments hidraulics, dispers i amb poques comunicacions, Grècia s'ha trobat amb mes problemes i complicacions despres de cada derrota i amb més misèria després de la victòria. L'intercanvi de poblacions amb Turquia i Bulgària va afegir-li un milió i mig de repatriats famolencs el manteniment i installació dels quals va produir una despesa enorme i que avui constitueixen nuclis d'indigents escampats per les zones mes àrides de Macedònia i Tessàlia.

Res no té d'estrany que el poble grec aprofiti els intervals netre una i altra guerra internacional per a especialitzar-se en turbulències i agitacions interiors. Encara recordem tots el sensacional afusellament dels tres primers ministres Gounaris, Stratos i Protopapakakis dels dos ministres Baltazzis i Thosthikis i del generalissim Hadjenstis pel desembre de 1922, *després del destronament de Constantí I*, conseqüència del desastre d'Esmirna i del triomf de la sublevació del coronel Plastiras. Però és que Constantí ja havia hagut d'abdicar pel juny de 1917 a favor de seu segon fill Alexandre i quan aquest va morir, per l'octubre de 1920, un plebiscit per l'estil del que va celebrar-se el 3 de novembre darrer va demanar a Constantí que ocupés de nou el tron, i fou rebut amb palmes i acomiadat a empentes dos anys més tard. Venizelos, que en aquella època ja havia caigut en desgracia diverses vegades, fou cridat de nou, va obtenir una victòria elctoral formidable i pel desembre de 1923 el rei Jordi II, fill de Constantí, fou obligat a abdicar i, acomiadat pels criats, es va embarcar cap a l'exili. Un aire plebiscit celebrat el 13 d'abril de 1924 va donar 758.742 vots a favor de la República i 325.322 a favor de la Monarquia. El primer de maig d'aquell any va proclamar-se la República que acaba de morir.

Des d'aquella data els generals salvadors —Pangalos, Plastiras, Metaxas, Kondylis, etc.— han provat fortuna quan els ha semblat que arribava el torn. Venizelos, home-providència, que semblava el geni de la nova Grècia, ha perdut el prestigi i la serietat fins a arribar a la desastrosa sublevació militar del mes de març darrer, que ha servit de pretext per a precipitar els esdeveniments i reinstaurar la Monarquia. I així arriba Grècia, a la fi de 1935 amb Jordi II rebut amb palmes, com el seu pare, i sense que ningú li asseguri que, com el seu pare, dintre d'un parell d'anys no hagi de tornar a l'exili. De moment, el seu esperit conciliador i demòcrata ha topat ja amb el dictador Kondylis a qui, principalment, deu el tron. L'amnistia general, el retorn de Venizelos i els militars de la revolució del març passat, podrien oferir una tongada de pau, però a Grècia no serà aixi, continuarà la guerra civil i, a intervals, la guerra internacional. El futur proxim dirà si tenim raó.

Des de 1910 hem vist caure set monarquies europees (sense comptar les múltiples famílies regnants de l'Imperi Germànic) i establir-se dotze Repúbliques (sense incloure les Socialistes Soviètiques). Albània va estrenar un rei en 1928 i Grècia l'ha reposat en 1935. Cal estudiar aquestes excepcions, sobretot la darrera. I la lliçó que se'n desprèn és aquesta: Una política constant de turbulència, d'acció directa i de cops de força, porta sempre aparellada l'acció militar per l'ajut o per la repressió dels intents subversius. Les intromissions militars en la politica són fatals per a la ciutadania i la democràcia. Allà on es donen hi ha feixisme, dictadura, o, en els millors dels casos, com a Grècia, retorna la Monarquia que és el predomini de castes o de clans per tal de contenir l'anarquia que les intromissions militars fatalment comporten.

M. SERRA I MORET

El «patriotisme» en acció

La segona victòria (?) del Sr. Laval

El Sr. Laval ha salvat un altre escull. De moment, la situació política francesa queda aclarida. A jutjar pels comentaris fets abans i durant la discusió de l'afer de les Lligues, el resultat obtingut pel govern ha esvaït molts dubtes i recels. Sobretot, a l'estranger. Alguns diaris alemanys, hem dit alemanys, no podien amagar llur inquietud per la sort que podia ocórrer a l'ex-socialista. El *Kochnische Zeitung*, de Colònia, es preguntava: «¿És possible que la Cambra francesa tombi un home tan *intelligent* i *tan lúcid* com el Sr. Laval?» Més avall, tornava a preguntar: «Si aquest govern cau, ¿quin serà el seu successor?»

Davant d'aquestes perspectives, no cal dir amb quina satisfacció ha estat acollida la continuació del Gabinet Laval. No solament a l'exterior, sinó, també, a la mateixa França. La gran premsa ha fet sortir l'inevitable patriotisme, el sentit democràtic, la ciutadania republicana, l'esperit de sacrifici, etc. És a dir que, gràcies a la *ponderació*, equanimitat i civisme dels representants de la nació, s'ha evitat no res menys que la guerra civil... Cosa importantíssima, l'enderrocament de l'omnipotent «Comitè de Forges», representant genuí del capitalisme francès.

La primera vegada, la gran burgesia aconseguí impressionar — exportació d'or, evasió de capitals — una gran part dels esquerristes d'Herriot. Ara, ha sabut tocar-los la corda fluixa del sentiment de pàtria, i impossibilitar la formació d'un govern «frontista».

El miracle, doncs, s'ha fet. Els pronòstics han fallat. Per això l'estupefacció ha estat general.

Aquesta mutació tan espectacular i tan inesperada ha causat molta sorpresa i molta desorientació. Ha estat un cop d'una teatralitat inigualable. Les dretes tenen aquesta gran sort. Quan les circumstàncies ho exigeixen, quan no es veuen gaire segures, les dretes saben amagar discretament la pell de llop amb una pell d'ovella qualsevol. Tenen més elasticitat que les esquerres. S'ajupen avui per a pegar demà sense contemplacions.

Ara bé: ¿quin marge de confiança, de sinceritat, es pot atorgar al «generós» armistici proposat pel representant parlamentari dels «Croix-de-Feu»?

¿És possible, que les «Lligues» franceses, instruments de la plutocràcia del diner, després de tanta preparació, de tantes amenaces, de tants atemptats, renunciïn a la violència, base indiscutible de llurs doctrines subversives i antidemocràtiques?

¿És possible que homes con La Rocque i Renaud, exponents d'un règim opressor i autoritari, abandonin «per pur altruïsme patriòtic» els indiscutibles guanys aconseguits fins ara? ¿Quina cara hi posarien els Wendel, i altres?

Fins ara, les causes que han motivat aquest canvi de front no són gaire clares. Tot és boirós i difús.

¿Tal vegada les masses imponents del «Front Popular»? ¿Un episodi momentani i passatger? ¿Manca de confiança en llurs militants? ¿Algun consell de categoria o bé una simple i estudiada modificació de tàctica per a preparar amb més calma un inesperat i audaciós moviment «putchista»?

Cal esperar els esdeveniments. Els homes del «Front Popular» no s'han deixat enganyar per la prometença formal de desarmar voluntàriament totes les Lligues paramilitars. No creuen en l'autodesarmament. Estan atents i vigilen tots els moviments de l'adversari. Esperen. Saben que el perill subsisteix...

MARGARIT